Legyőztem az alattomos kórt!

Pályázat készítője: Papp Jánosné
Szolnok Belvárosi Nyugdíjas Klub vezetőségi tagja.

1979 januárja mérföldkő az életemben. Túl vagyok már egy váláson, több mint 10 éve egyedül nevelem a 8. osztályos fiamat. A vagyon megosztás után sikerült egy komfort nélküli kis házikót vennem, ami mindenki palotájánál nekem többet ért. Úgy éreztem, hogy egyenesben vagyok testileg, lelkileg, tovább kell lépni, más is van hasonló helyzetben.

A lelki gyökerek nem szülhetnek testi bajokat, gondoltam én. És mégis. Valószínű a korábbi problémák miatt keletkezett a teljesen véletlen észlelt alattomos kór.

A tél egy kis enyhülést hozott, olvadt a jég a föld tetején, de a fagyos talaj nem itta el a keletkező hólét. Kezdtem nyeletlen lapáttal vödörbe szedni a vizet, mielőtt keresztül folyna a küszöbön. Éreztem, hogy ez a hajlongás igen nehezemre esik, a hasam valahogy aránytalanul megnagyobbodott. Elmentem az orvoshoz, aki tapintásra cisztára gyanakodott. Vígasztalt, hogy a daganatok közül a ciszta a legártatlanabb és nem szokott rosszindulatú lenni.

Február derekán már meg is operáltak, miután már sikerült őket meggyőzni, hogy nem terhesség a kiváltó ok. Nagyon könnyen viseltem az operációt, nyüzsgősen vártam, hogy varrat szedés után hazamehessek.

Sajnos nem ez következett, ami úgy indult, hogy a varratszedő orvosom azt kérdezte, hogy milyen vallású vagyok. Ezt legalább harminc éve nem volt ildomos kérdezni. Ez már rosszat sejtetett. Választ se várva, szinte rögtön rávágta, hogy csak egy jó béketűrő katolikus tűr magában ekkora gyermekfej nagyságú cisztát. Persze azért teljes kipakolást végeztek. Továbbá közölte velem, hogy utókezelésre van szükségem, melyet Debrecenben kapok meg.

Ég-föld szakadt rám ennek hallatán. Sírtam vigasztalhatatlanul, hiszen ezt álmomban sem gondoltam.

Mi lesz ott velem, olyan se lesz, aki tiszta fehérneműt hozzon, idős szüleim meg sem tudnak látogatni, de főképpen a fiam jövője miatt aggódtam, féltem, hogy rossz irányba terelődik a továbbtanulás küszöbén. Az ex férjem rokona is abban a kórteremben feküdt,`aki úgy vigasztalt, hogy ők vasutasok, ingyen utaznak és vállalják majd a tiszta ruha váltást.

Nagyon el voltam keseredve, hiszen semmi fizikai fájdalmat nem éreztem, akkor hát miért kell engem utókezelni.

Végrendelkeztem, persze nem a vagyonom felől, hanem a gyermekemet bíztam rá az apjára és annak párjára. Sírás közepette vállalták, annál is inkább, hogy nekik nem lett közös gyermekük. Kellemesen csalódtam bennük, többször eljöttek Debrecenbe is meglátogatni.

Betegszállító mentővel vittek, ami egy hűtőszekrény hőmérsékletű bádog doboz volt, nagyon szenvedtem a tudattól és a körülménytől. Kabátban feküdtem, majd megfagytam. Törökszentmiklóson járva szinte elköszöntem szülővárosomtól. Szívszorító volt, amikor édesapámat megláttam biciklizni a mentő előtt. Kértem a mentősöket álljanak meg, had köszönjek el tőle, ki tudja nem-e ez az utolsó találkozásunk. Megszólalni szinte egyikőnk sem tudott csak összeborultunk néhány csók erejéig. Utólag elmondták azt a napot végig sírták édesanyámmal.

A rokonságom, ismerőseim is elképedtek a hír hallatán és nagyon együtt érzőek voltak. Egyik nagynéném azt mondta, hogy én már nem asszony, hanem asszonyka vagyok, talán azért mert már nem szülhetnék, korábban ezt a kifejezést sosem hallottam. Ő csalán teával „gyógyított".

Munkatársaim mind eljöttek látogatni, úgy kellett az ablakon át visszadobálni a fehérköpenyeket, mert csak abban lehetett bejönni a kórterembe. Az osztályos orvosom is észrevette a sok látogatómat és azt mondta, hogy jól neveltem a környezetemet. Talán azt kaptam, amit én is adtam volna, vagy adtam a későbbiek során.

Csak tablettás kezelést kaptam, nem kemoterápia vagy sugár, mégis elment a hajam, persze ez még jobban leírt engem. Látogatóim minden kívánságom teljesítették étel, ital szempontjából, gondolták utoljára jók hozzám. Egyik tószegi kollegám elküldte a kertjéből a nyiladozó jácintokat, nagyon hálás voltam érte, mert szemet, lelket gyönyörködtetett. Amelyik munkatársamnak volt kocsija, azok felváltva hozták édesanyámat, vagy apámat. Egyszer a nővérem is meglátogatott Etyekről, jól le is tolt, mert okosabbnak gondolt, minthogy ilyen betegség eluralkodhasson rajtam. Garantálom nem akaratomtól függött. Mobil telefon akkor még nem volt, de a vonalas a szélrózsa minden tájáról igénybe volt véve. Ezektől kezdtem erőre kapni, talán mondhatom: meggyógyulni.

A gyógyszer dózis beállta után, úgy majd két hónap múlva hazaengedtek. Havonta, negyedévenként, félévenként, majd később énenként jártam ellenőrzésre, 2000-ben voltam utoljára. 33 év távlatából gyógyultnak vélem magamat.

A hajam is kinőtt, amit nagyon szerettem volna megsürgetni, mert abban az évben voltam 25 éves dolgozó a cégnél és az volt a szokás, hogy tabló készült a törzsgárdákról. Tüsi hajjal, de nagy örömmel néztem vissza a képről.

Azóta több munkatársam került a kór csapdájába és valamennyinek én voltam a példaképe, vigasztalója. Sajnos nem mindenkinek sikerült felülkerekednie.

Ezt a harcot sikeresen megvívtam, de ebből nőtt ki egy másik, amit már talán csak én egyedül dönthettem el. Egyik kollégám feltűnően segítőkész volt. Nem tudtam, hogy elvált és ezért nyomul annyira. A szüleim is és a fiam is mellette szóltak, féltettek, hogy ne maradjak egyedül, mivel a fiam más városban kollégiumban tanult tovább. Fenntartásaim voltak vele kapcsolatban, miért vált el, miért akar pont engem feleségül, amikor még alig gyógyultam fel. Végül is egybekeltünk.

Vettünk közösen egy lakást, ami már egyedülállóként is nagy álmom volt. Nem okozott csalódást, szüleimnek is sokat segített. Hobbi kertjét megszállottan művelte, az első termés gyümölcsöt mindig hazahozta, a felesleget a piacra vitte.

Nevelt fiára büszke volt, annál is inkább, hogy mire a diplomáját kapta, az édesapja már nem élt.

Én nagyon szeretek utazni, amit ő csak rövid utakra volt hajlandó megtenni. Két hetet már a kert nem bírt volna ki nélküle. Egy elmaradt permetezés miatt kárba veszhetett egész évi munkája. Így érvelt a menyének, aki utazási irodát vezetett és jobbnál jobb utakat biztosított volna számunkra. Aránylag kevés lehetőséget használtunk ki. A sors iróniája, hogy a kertben lett rosszul, infarktus vitte el 5 perc alatt, ennek már 15 éve. Sajnos akkor marad egyedül az ember, amikor egyre nagyobb szüksége lenne a társra.

A családomba leltem meg a vigaszt. Ő nem érte meg hogy unokánk legyen, pedig már betegesen leledzett érte. A 11 éves kislány unokám a szemem fénye, ahová csak lehet, magammal viszem, hiszen úgy rohan az idő, hogy ma-holnap a szülőkről is leválik. .

Nyaranta amennyire az anyagiak engedik, külföldre megyek. A nyugdíjas klub is sok programot csinál, melyeknek aktív részvevője vagyok. Nem lehet begubózni, hiszen egy életünk van, aminek magunk vagyunk a kovácsa.

Teréz anya remekül utalt az élet értelmére. Nem akarok még elmenni a remény temetésére, hiszen alapvetően egy vidám alaptermészetű, optimista ember

vagyok. Nem akarok tudomást venni az idő múlásáról, az öregségemről, az alábbi a hitvallásom:

„Csak az, öreg aki nem remél,
aki nem előre, hanem vissza néz,
aki nem álmodik új terveket,
az bizony már öreg lehet.

De ha meglátod az életben a szépet,
S a jó tréfát vidáman elérted,
Ha lelkedből Istenre, emberre szeretet árad
S tudsz örülni madárnak, virágnak...

Nem számít akkor, hogy elmúltak az évek,
Mert szívedben csendül meg az ének.
S míg onnan ki nem fogy a dal:
Fiatal maradsz - lélekben -
Bizony fiatal!